

Mezey Katalin

Halottaim

Fölemelték a fűköpenyt, alatta
földbe ütköztek. Föld emészti meg
a sárga nárciszok törekeny szárát,
fölrebbenek a juharlevelek.

Az a váratlan, rideg találkozás.
Kiforgatták szétfűrészelt fejét,
mint lim-lomot, másik dobozba tették.
Vagy őt őrzi a hant vagy hült helyét.

Az asszony, aki pendelyünket látta,
kis gyermekek, ki voltunk, gyermekek,
a moccsatlan sötétségben alszik,
végleg leállt, elporlott szerkezet.

A kő fölöttük véglegesnek látszik,
Krisztus keresztjén a saját neved.
Alóla a szívós gyom kivirágzik,
a márványt megbillentő gyökerek.

Oláh János

Gyalog jöttem

Kint fagy harap, bent tűz dorombol,
gyalog jöttem gyerekkoromból,
hogyan megpihenjek,
s tovább ne menjek,
a loholó halálnak
egyezséget ajánljak.

Halk macskalépteit
- nos hát – bevárom itt.

Elképzelem, ajtót se nyit,
átlép szobám falán, és itt terem,
keze a fegyver ravaszán.
Egyszerű bérgyilkos talán?
Vajon mit kezd velem?

Vállat rándít, észre se vesz?
Vallató tisztként felpofoz?

Mérleg nyelve az életem,
a semmi és a minden
lűktet emlékeimben.
A föld, ahonnan menekültem,
a föld, ahova megérkeztem,
élő sebként sajog köröttem.

Ha eltűnök, mint ruhából a folt,
ami nem volt, és ami volt,
eltűnik-e minden velem?

Vélt embervoltomat
- e túlvilági ok
foglya vagyok –
nem ismeri föl semmi öntudat.

Ki a halandóság elől szökött,
s már szökés közben elbukott,
érzékek láncán rángó, néma rab,
taknya, nyála kinek egybe ragad,
aki saját sebébe mar,
elpusztul, jaj, de nem elég hamar,
bárhogy tagadnám,
ez is én vagyok.

- - -

Vagy valaki egészen más?
Idegen hang, idegen láz,
akiről végül kiderül,
lelke a kongó, hideg úr?

Elisabeth Ledersberger-Lehoczky:
Forma IV.